

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 42/2024
01.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босилковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић адвокат из ..., против туженог Клиничко – болничког центра „Др Драгиша Мишовић – Дедиње“ Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4281/23 од 12.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 01.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4281/23 од 12.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4281/23 од 12.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2648/21 од 25.05.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле којим је тражено да се за период од 01.02.2019. године до 31.03.2021. године тужени обавезе на исплату накнаде на име разлике између исплаћене увећане зараде по основу минулог рада, рада ноћу, рада недељом и рада у време државних и верских празника и припадајуће увећане зараде по наведеним основима обрачунате на основну зараду у висини минималне зараде, у укупном износу од 14.889,63 динара, све у појединачним новчаним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да тужилци за период од 01.03.2018. године до 31.03.2021. године исплати накнаду за исхрану у току рада у укупном износу од 103.002,94 динара, у појединачним новчаним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да тужилци за период од 01.03.2018. године до 31.03.2021. године исплати накнаду за регрес за коришћење годишњег одмора у укупном износу од 86.766,17 динара, у појединачним новчаним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до

исплате. Ставом петим изреке, ослобођена је тужилца од плаћања судских такси. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4281/23 од 12.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилце и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2648/21 од 25.05.2023. године у ставу трећем, четвртном и шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилце за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, посебна ревизија тужилце у овом спору није дозвољена.

Поднетом тужбом тражена је исплата накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.03.2018. године до 31.03.2021. године, када је тужилци исплаћивана плата у висини минималне зараде, односно исплате неплаћеног дела минималне зараде у висини накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

О тужбеним захтевима у овом спору одлучено је применом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама којим је прописано да коефицијент плате запосленог садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, као посебног закона који искључује примену одредбе члана 118. Закона о раду. На односу ових закона заснован је и Закључак о накнади трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у јавним службама, који је Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 05.07.2022. године у вршењу надлежности из члана 31. раније важећег Закона о уређењу судова. Побијана другостепена пресуда не одступа од правног става израженог у наведеном Закључку, због чега не постоји потреба да се о тужилиној посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе или ради новог тумачења права.

Из тог разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у пром ставу изреке.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у поступцима у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У другим поступцима из радних односа се на основу члана 436. ЗПП, сходно примењују основне одредбе тог закона. Зато се о дозвољености ревизије у спору о новчаном потраживању из радног односа одлучује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела.

У овом случају вредност предмета спора побијаног дела је очигледно нижа од вредности која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије, због чега је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**